

491907
ANWL I. No. 1

Impre. legal 43

F. O.

14 APR 1924
MARTIE 1924

APARE LA INCEPUTUL FIECĂREI LUNI

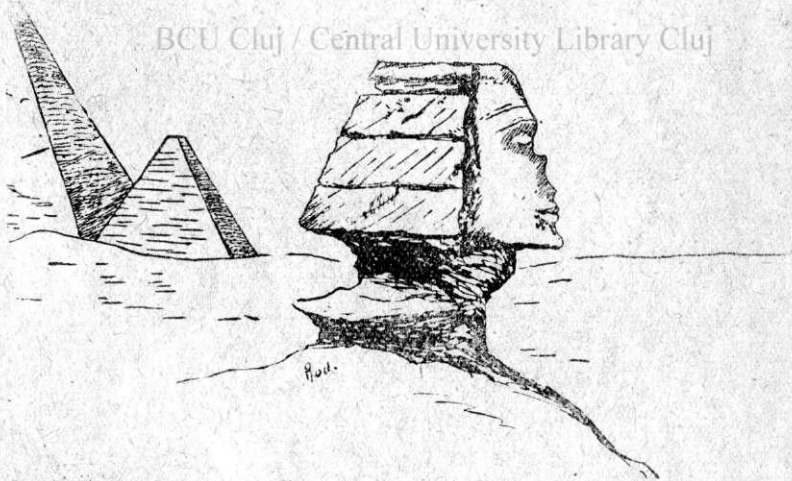
SFINXUL

REVISTĂ PENTRU ȘTIINȚELE OCULTE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :

BUCUREȘTI. — STRADA BĂLCESCU No. 27

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BUCUREȘTI

TIPOGRAFIA „CULTURA”, STRADA CÂMPINEANU, 15

Bibl. Univ. Cluj.
Nr. 200 1926

Prețul 5 Lei.

Primul cuvânt

S'au împlinit șapte ani de când, departe de toți ai mei pe cari îi lăsasem pe linia frontului, ședeam îngândurat într-o odăiță din Nordul Moldovei, căutând să-mi aflu liniștea sufletului. Și frământarea mea a fost atât de puternică, în cât cu pumnii încleștați am amenințat pe Dumnezeu, strigându-i că pe pământ îngăduia să crească nedreptatea și să se verse prea multe lacrimi.

Afară era o vreme păcloasă și rece. Incepea să se întunece.

Nu știu cât a ținut frământarea mea; căci mi-a venit cu din senin și dinspre Răsărit un snop de lumină puternică, care a scaldat în valul său icoana din perete și toată odăița a îmbrăcat-o în fire de beteală. Și mi s'a părut că afară e lumină ca 'n faptul dimineții. Se topiseră negurile ca de cuvânt.

Și snopul m'a îmbrăcat în lumina și căldura lui și „de undeva” am simțit că-mi vine atâta îmbărbătare și graiuri nevăzute îmi vorbeau atât de prietenos, în cât am căzut în genunchi și plângând cu hohote am cerut iertare Celui A Tot Puternic, pe care-l blestemasem.

*

De-atunci am început să mă cunosc pe mine cât mai adânc și lumea cât mai amănunțit. De-atunci am frământat scrisul celor mai răsăriți pe acest lărâm; și am isbit să-mi auresc o icoană, ca îndreptar al vieții.

Și 'n acest timp am avut o încercare mult mai dureroasă.

Se împlinesc acum trei ani, de când a plecat spre sfânta Lumină copilul nostru Vintilă, un tânăr cuminte de 19 ani.

Prin aceasta am dat cea mai mare jertfă ce o poate da un părinte.

Și-atunci m'am așezat din nou în cercetarea sufletului meu, am talmăciit și mai adânc rândurile cărților, m'am aruncat în negurile Necunoscutului și mi-am găsit o liniște — atât cât se poate găsi — numai din aceste cercetări ale științelor oculte.

*

Scol această publicație cu gândul că voiu ușura și altora multe dureri sufletești; că voiu întări multe fire plâpânde, așa cum m'am străduiut să mă întăresc pe mine și că voiu înlesni, aceluora ce au credință, cercetarea lumii nevăzute.

Sfinxul, fără să facă polemică cu cineva, va căuta să rupă pânza materialismului sălbatec și goana după plăcerile trupului, care a cuprins atâta lume și să aducă pe cei ce l-ar asculta la adevărul vieții, ca să nu ne facem datoria, așa cum o cere dreapta judecată și cel mai mare dintre trimiși, Mântuitorul Crist.

Dimitrie Dimiu

Martie 1924.

„Fiți voi desăvârșiți, după cum Tatăl vostru cel ceresc desăvârșit este“
(Mateiu 5.48).

Crezul ocultistului

Omul este alcătuit din : *trup*, *astral* și *suflet*.

1. *Trupul* este partea lui văzută și trecătoare.

2. *Astralul* este nevăzut. El învâluie trupul ca un nor des, a cărui culoare variază după sentimente și pațimi.

Când se desparte de corp — în vis și în puternice cercetări oculte — el ia forma corpului.

3. *Sufletul* — este tot nevăzut și alcătuește inteligența, partea mintală a omului.

Frântură din marea Dumnezeire, înainte de nașterea și după moartea omului, el este *spirit* și sălășluiește în marele Necunoscut, unde se urcă tot mai sus și deci ev-

luază, după puterea faptelor curate ce le-a făcut în viața pământească.

Pentru această evoluare, el se întrupează de nenumărate ori — și deci — noi aceștia de acum — am mai trăit în alte timpuri și vom mai trăi încă.

Această revenire în viața planetară se numește *incarnație*. Toată existența omului în lumea spiritelor, pe Pământ sau în altă planetă este o veșnică înlănțuire.

Acela care în altă incarnație a fost rău, își ispășește păcatele acum prin amare suferinți; acela, care e rău acum, le va ispăși în viitoarea viațuire pământească, fără a mai socoti cât suferă și în lumea spiritelor. Dela *legea aceasta a urmărilor* — căreia i se zice *karma* — nu se abate nimic din cele văzute și nevăzute.

Dar — amănunțit — vom vorbi în numerile viitoare.

Ce este teozofia

BCU Cluj / Central University Library Cluj

I.

Teozofia, este *temeiul* învățăturilor morale și religioase și totdeodată și al vieții noastre sociale. Ea cuprinde pe lângă aceasta legile cari au încheiat Universul; dând putința, aceluia care le cunoaște, ca să viețuiască în trecut și în viitor și să se apropie astfel de Dumnezeuirea din care ne-am scoborit cu toții.

Această învățătură a fost păstrată în decursul veacurilor și ca probe o avem:

1. În miile de pergamente ce au fost scăpate din focul bibliotecii din Alexandria.

2. În lucrările sanscrite, cari au dispărut din India, în timpul domniei lui Akbar, ce încercase să ia dela Brahmani textul original al Veda-lelor, și cari acum sunt la bun adăpost.

3. În tradiția că în bibliotecile ascunse din pivnițele mănăstirilor, cum ar fi acelea dela Kuen-lun, se găsește multe învățături.

Nu-i dat însă oricui să pătrundă aceste învățături. După cum în viața de toate zilele un bun pietrar nu

poate fi decât acela ce are brațul vânjos ca să ridice cio-canul și puțința de a sta în razele soarelui toată ziua, tot astfel se cer anumite predispoziții pentru aceste cercetări.

Ele cer o *fire*, care, cu cât cercetează mai mult, cu atât să fie mai *dornică de noi cercetări și de ascultarea acestor adevăruri* curate, ori de unde ar veni ele.

Stăpân pe învățătura dobândită, teozoful nici odată nu respinge puțința de a asculta graiul luminei și îmbracă cu toată bunăvoința de îndreptare pe adversarii credințelor sale.

Aceasta aduce *cucernicia*, pe care el o arată bătrânilor albiți de suferințe, templelor ridicate în cinstea Ceiului de Sus, naturii maiestose și necunoscutului care-l înconjoară.

Din complexul vieții omenești el înmănunchiază învățătura; din contemplarea naturii el învață smerenia și în retragerea lui sufletească așează o treaptă a scării ce-l ajută să se 'nalțe spre Sfânta Lumină.

Adevăratul teozof nu șovăiește nici odată și nici nu atacă.

El stă de vorbă cu plugarul răbdător, se așează lângă bedrcagul cismarului, călătorește cu mecanicul pe locomotivă, cu barcașii pe valurile mării, se amestecă în jocul copilului și discută cucernic cu sihastrul.

Teozoful nu fuge de lume. Concentrarea sa, izolarea lui de ceilalți oameni, el le îndeplinește în vremuri hotărâtoare. Din tot ce a cules și a simțit, din tot ce i s'a spus de către puterile nevăzute, el va spune numai ce se poate pricepe de către aceia ce-l ascultă cu aleasă smerenie.

Unii, doritori de a afla știința lui ca o simplă cunoaștere — cer amănuntele cele mai delicate, ca și cum copilul care a terminat cele patru clase primare ar putea să talmăcească un text filozofic. Alții cer să li se aducă argumente cât mai convingătoare, pentru a-i face și pe ei, fără nevoia și suferințele uceniciei, dacă nu părtăși, cei puțin îndrumați spre altarul teozofiei. După mine o atare destăinuire s'ar asemăna cu desvelirea trupului frumos și neprihănit al unei fecioare în fața privirilor senzuale ale mulțimei.

Nici unul dintre tainitorii acestor învățăminte nu

va arunca la întâmplare ceea ce a fost păstrat veacuri îndelungate cu atâta sfințenie.

Buda arăta mulțimei numai regulile de bună purtare. Cât despre lucrurile nevăzute, el le spunea numai ucenicilor apropiați, și acelaș fapt s'a petrecut și cu Crist.

Cei vorbăreți își strică și lor inși-le și ascultătorilor. „Cel ce-și păzește gura, își păzește sufletul său”, spunea Solomon. Crist „a poruncit oamenilor săi să nu spună nimănui că el este Crist” (Matei 16—19), iar leprosului, pe care l-a vindecat „nu spune nimănui nimic” (Marcu 1. 44). Nu toată lumea pricepe tainele cele sfinte și deci nu trebuie desvăluite cu ușurință, pentru a nu fi profanate de către neștiutori sau îngânfați. O sabie ascuțită, în mâna aceluia care nu știe s'o mânăuiască, aduce peire și celui care o poartă și celor din jurul său.

Din toată învățătura nu se poate da la lumină decât o anumită parte și anume aceea care e necesară inițierii celor dornici de acest cult. Ceea ce nu trebuie scris, nu se scrie; mai ales astăzi când atâta materialism și răutate stăpânește Pământul.

Teozoful vorbește limpede și metodic și, atât cât spune, e înțeles de acei cari îl ascultă. El nu se laudă cu ceea ce știe și nu spune că a învățat destul. Bun psiholog, el este și filozof, pătrunde natura, înțelege medicina; cunoaște istoria popoarelor; iar înaintea de toate este moral.

Stăpân al sugestiei, telepatiei și ipnotismului, el cunoaște spiritismul în toate amănunțele sale și se dezbracă de patimele omenești, pentru ca să mânăuiască magia albă și să pună stăvilar celei negre.

Accia deci, cari sunt stăpâniți de poftele trupului sau ale vieții pământești; accia cari sînt prea încrezători în ceea ce știu, și ceea ce văd; accia care sunt ironici; accia cari sunt atrași de afacerile tărăbiei, de cântecul bacanților, de bănetul din sipete și cari nu știu ce e mila; accia cari cred că totul se sfârșește la mormânt, nu pot înțelege nici odată Ocultismul; de oarece vieța pământească le închide mintea și sufletul într'o întunecoasă carapace.

Iar tu, cercetător, pornit spre aflarea adevărului și făptuirea binelui, dacă te-ai hotărît să pătrunzi tainele

Necunoscutului, află că *de-acum înainte trebuie să-ți schimbi viața și să fi cu totul un altul.*

Cu cât vei fi mai *sobru la mâncare și la plăcerile trupești*, cu atâta vei lucra mai ușor cu creerul.

Carnea predispune la sânguiri și senzualism. Prin ea introducem în noi din trupul vre unui semen din, *alte dăți.*

Tutunul enervează și pirotește imaginația; *alcoolul*, luat altfel decât ca medicament, întunecă cugetarea și îngreuiază trupul.

Ține-ți *gura totdeauna curată*; ca nu cumva gândurile bune, să-ți fie influențate de rămășițele mâncărilor.

(Va urma).

Magia

Magia este mânăuirea forțelor oculte ale omului și ale Naturei.

Multă vreme ea a fost socotită o închipuire de om bolnav, și pentru că unii spuneau că ea stăpânește meșteșugul de a scoate ceva din nimic, s'a născut și ideea cum că este o absurditate.

Ea însă e *știința vechilor magi*, a aceloră de cari însăși religia creștină spune că „dela Răsărit veniseră la Ierusalim, zicând: Unde este Impăratul născut al Iudeilor? căci noi am văzut steaua lui în răsărit și venim să ne închinăm lui” (Mat. 2. 1—2).

În vechile imagini magii sunt îmbrăcați ca *regi* și au și numele acestora; pentru că știința lor era o regalitate.

Magia a fost tănuită și cunoscută numai de cei inițiați.

Subtilele ei adevăruri, tainica lor frumusețe nu putea fi înțelese de oricine, mai ales că cei răi i-ar fi întrebuințat puterile ei fulgerătoare cu gând pătimaș.

Abraham, Orfeu și Zoroastru au fost magi. Invățăturile ei au fost săpate pe lespezi de piatră de către Enoch și Trismegistul; Haldeenii au mânăuit-o cu ușurință, iar scriitorul latin Plinius dă citate despre uzul ei în epoca pomică. Moisi o îmbracă sub o formă deosebită, alcătuiind

astfel *Kabbala*, pe care o lasă ca o moștenire poporului evreu.

În misterele dela Eleusis și Teba era de asemenea magie.

Căci cei vechi erau ucenicii și maeștrii călduroși ai *științelor oculte*, terminologie care cuprinde *cercetarea tuturor tainelor Necunoscutului*.

Magia nu poate fi popularizată și pentru faptul că ea este o ierarhie și ca atare n'a fost îndreptățită biserica catolică s'o persecute, biserică care ține așa de mult la ierarhie.

E vrednic de amintit că, magia însăși a avut de luptat în contra ereticilor săi, cari au discreditat-o și au voit să-i utilizeze forțele pentru patimile lor.

Câți n'au voit să afle *piatra filozofală*, socotind că se poate dobândi, cum ai pune în căldura unui foc intens o bucată de cărbune ca să capeți diamantul? Și câți n'au umblat după elixirul de a fi iubiți de oricine, sau ca în vicață să aibă numai plăceri? Toate aceste ispitiri, când loviau în legile cinstite ale Dumnezeuicei, au vătămat însăși acelora cari le-au încercat.

Omul, care prin suferință se oțelește și capătă reculegerea, ajunge la seninătate și prin curățenia sufletului după îndelungate cercetări, dobândește și cheile magiei.

Ea este de două feluri:

Magie albă, când forțele oculte sunt invocate și mănuite pentru binele omului și *magie neagră* sau *vrăjitorie*, când prin ea se caută satisfacerile pătimașe.

Practicienii celei dintăi se numiau *teurgiști*.

Ca regulă generală magia albă cuprinde:

1. *Puterea voinței* asupra întregii vieți *cosmice*.

Voința întărită prin credință și prin anumite metode poate nimici nevoile, oprește vântul și ploile și face minuni; căci atolputernicia ei mămuește spiritele cari conduc fenomenele.

Nu zice oare Mântuitorul: „Cereți și se va da vouă; căutați și veți afla; bateți și se va deschide? (Mat. 7—7) și prin aceasta nu statornicește El că voința este cârmaciul vieții?

2. *Indeplinirea virtuților*. Cine a trecut prin aceste încercări, va cunoaște folosul plantelor, sensibilitatea și

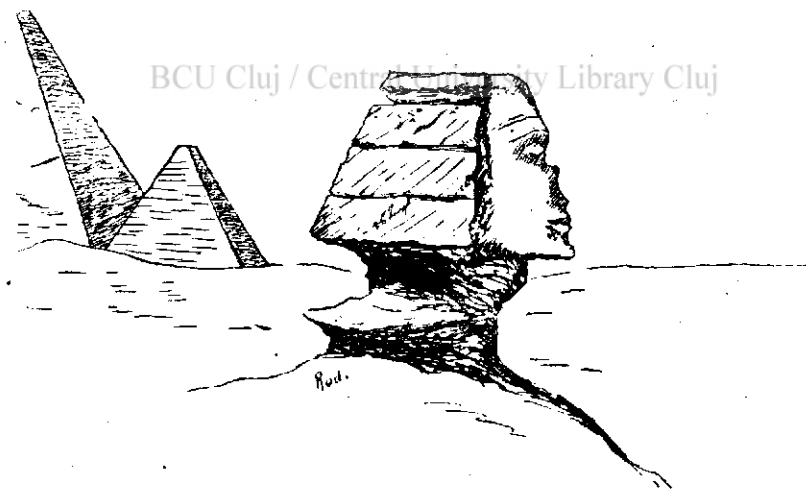
graiul animalelor, amănunițiile fenomenelor magnetice și electrice, va celi vieața omului de acum și din trecut și intri în templul magiei.

Aicea maestrii îl vor învăța practica cea sfântă și curată a misterelor.

Ceiace suntem, e rodul a ceea ce am gândit (Buda-Karma).

Sfinxul

Călătorul, care trece pe lângă piramidele dela Gizeh, își simte sufletul prins de fiorii pustietății sfinte, pe unde atâta civilizație a înflorit odinioară și din urma căreia tradițiile flutură înviorate până la noi.

Drumul merge pe latura de răsărit a unui platou, până ce răsare deodată *Sfinxul*.

E un năzdrăvan din vremea uriașilor, privind senin și nemișcat spre soare răsare și peste pustiu ce se întinde dincolo de apa Nilului.

Este tăiat dintr'o singură bucată de granit. Are 57 metri lungime dela labele de dinainte și pân' la coadă, și 20 de metri de creștetul capului și până la pedestal.

Nastul îi e zdrelit și bărbia ruptă. Aceasta însă nu-i

știrbește nimic din măreția cu care el stăpânește singurătatea, care cerne în juru-i iarăși valuri de nisip.

È probabi că rasa roșie, oamenii cari au trăit pe Pământ și au avut o civilizație antedeluviană, s'au închinat dragonului, și din cauza spaimii pe care acesta le-a insuflat-o, să se fi născut Sfinxul ca un simbol. Are capul de om, corpul de taur, ghiarele de leu și aripile de vultur.

Mitul său se găsește și la porțile Tebei, când pune faimoasa întrebare lui Oedip.

Acestate cuprind în sine și cele patru elemente ale științei oculte: pământul, apa, aerul și focul și cari se traduc prin preceptele magiei, *a tăcea, a îndrăzni, a ști și a voi.*

Cum văd Talmudiștii pe Iisus

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Călătorind Iisus odală cu ucenicii săi spre hotarele Iudeei, rătăciră drumul în niște munți. După câțva timp dădură de un cioban, ce sta tolănit la umbra unui sicomor.

Unul dintre ucenici îl rugă să le arate cărarea.

Ciobanul, fără să se ridice și fără să le spună un cuvânt, întinse piciorul în direcția ce trebuia să ia drumetii.

Și Iisus cu ucenicii au pornit-o înainte.

La o răscruce ei întâlnesc o fată, care venia dela fântână cu ulciorul plin cu apă pe umeri.

Ucenicii întrebară și pe fată, iar aceasta, cu greutatea pe umeri, păși înaintea lor și-i duse până la un luminiș, de unde nu mai putea fi încureătură.

— Invățătoarele, zise Petre lui Iisus, care va fi plata acestei fete așa de harnică și bună?

— Ea va lua de soț pe ciobanul cel leneș, răspuse Iisus.

Și fiindcă ucenicii erau mirați de un atare răspuns, El adăogă:

— Datoria cea mare a unei femei este de a fi mamă; și, când ea mântuește prin iubirea sa, pe omul care o ia

de soție, ea e de două ori mamă; căci și soțul și copilul au nevoie de ea.

Orice sacrificiu făcut din dragoste, mărește dragostea și cine-și mărește dragostea, își adună comori în cer. Cine are urechi de auzit, să audă.

Spiritismul

Eusapia Paladino

Acum vreo 76 de ani, într'o localitate din Statele Unite ale Americii de Nord, s'au auzit lovituri curioase într'o locuință. Cercetându-se pricina lor și ne găsindu-se autorul, s'a' ajuns la concluzia că, ele aveau ca izvor puteri necunoscute, mai ales că se îndesiau regulate sub influența oamenilor cu predispoziții speciale — atunci nelămurite și cari au fost numiți pentru aceasta *medium* (mijlocitor).

Cercetătorii au început atunci să se servească de măsuțe, ca unele ce erau ușoare de purtat și mai ales că, fiind rotunde, se puteau anumite persoane așeza în jurul lor, pe a cărei parte plană țineau mâinele, atinse una de alta.

Și masa -- astfel -- a început să se miște după câteva minute, să umble prin casă, să se isbiască de mobile și de pereți și în urma unor semne convenționale, să dea comunicările, pe cari acuma le cunoaște atâta lume.

Medium-ii însă, cari aveau predispoziție specială pentru aceste comunicări, cădeau *în transă* — un fel de somn — și în care situație, vorbeau lucruri mult mai importante și mai serioase de cât prin masă, întru cât în această stare anormală ei se înălțau prin astralul lor -- spre porțile înalte ale Necunoscutului, atâta cât le îngăduia evoluția și puterea lor morală.

Și atunci dornicii s'au apucat serios de lucru, dând în felul acesta o înjghebare *spiritismului*, care, după cele spuse mai sus, n'ar fi decât *comunicarea cu spiritele prin ajutoare mecanice sau puterea medium-ului*.

Spiritismul a făcut numeroși adepți, în fruntea că-

rora cel mai puternic apostol a fost *Allan Kardec*. Dar spiritismul a fost și bârfit, din cauza fraudelor, pe care le folosiau setoșii de glorie ușoară și pentru faptul că pozitivistii cereau probe evidente, așa cum le oferă propriile lor metode de cercetări. Timpul însă a adus și probe și ele au fost așa de puternice, încât însăși oamenii, de științe le-au studiat și înbrățișat, cum au fost Flammarion, Richet, Schiaparelli și Lombroso.

Vom începe cercetarea lor prin exemplul atât de vestit al mediului Eusapia Paladino.

Născu la 1854, când era în etate de 8 ani a avut durerea ca să vadă pe tatăl său ucis de bandiți.

Maltratată de către o rudă, apoi aruncată pe drumuri, ea a fost crescută de niște străini bogali din Neapole.

Din copilărie auzia lovituri în mobilele de care se sprijinia.

Experiențele, cari s'au făcut prin ajutorul ei, sunt celebre.

S'a luat o masă de brad.

După câteva clipe, au început loviturile, apoi *masa se ridica din partea Eusapiei*, puternic.

În tot timpul ea sta deoparte, supravegheată cu atenție.

După aceasta Eusapia s'a apropiat de masă, și cum a și atins-o, masa s'a ridicat foarte mult într'o parte. Încercând asistenții să apese pe partea ridicată, simțiau o rezistență puternică.

Allădată *masa s'a ridicat în aer*.

Mădiu sta deoparte, supravegheat cu aceeași atenție, în timp ce ceilalți făceau lanțul deasupra mesei.

După câteva minute masa se înălță până la 6 decimetri în sus, se clătini în aer și apoi se lăsa jos.

În acest timp Eusapia gemu, iar fața ei se mișca convulsiv.

În timpul experienței corpul Eusapiei avea în plus sau în minus 10 kilograme față de greutatea ei obișnuită.

S'a așezat în diferite părți ale camerei bucăți de cartoane acoperite cu o materie fosforescentă. După câțva timp o mână nevăzută își lăsa semnul pe carton.

Mai mult încă, s'au văzut două mâini în dreptul ferestrei — ceiace exclude ori și ce subtilitate de fraudă a mediului, căci o mână și-o avea ținută de către vecini.

Altădată, Eusapia fiind în transă, scaunul pe care se afla s'a ridicat cu ea cu tot și s'au urcat cu dela sine putere pe masă. După câțva timp scaunul s'a scoborît singur împreună cu Eusapia, care continua să fie în transă.

Unul dintre asistenți arătându-și dorința ca să fie mângâiat de un spirit, simți sărutatul unor buze nevăzute.

La finele unei ședințe s'au găsit, pe unul din cartoanele cu substanțe fosforescente, obiectele ce erau în buzunarul interior al unui pardesiu așezat pe un scaun de parte de mediu.

Fenomenele de până acum au fost văzute în întunec. Ele însă s'au întâmplat și în plină lumină.

Experiențele acestea au fost făcute în fața unei asistență aleasă, din care au făcut parte profesorii Lombroso, Schiaparelli și Richet și cari au controlat și dovedit că n'a avut loc nici o înșelăciune a mediului sau a altei persoane.

Peste câțva timp experiențele cu Eusapia Paladino au reînceput.

Se așeză în întuneric o farfurie cu făină nu departe de locul unde sta mediul, însă într'un loc al camerei despărțit printr'o perdea.

După câțva timp se aprinse lumina și se găsi făina alcătuint o pastă gelatinoasă, răsturnată sub farfurie; iar dulapul cu haine din cameră începu să se miște din loc și să vină spre asistenți, unde pentru cel mai viguros control Eusapia era cu picioarele și mâinile legate și ținută de cei de față.

Mai târziu, Eusapia fiind față, un clopoțel de pe un scaun, căzu jos și începu să sune singur; iar lampa electrică se aprinse și se stinse de mai multe ori, fără ca să se audă zgomotul intrerupătorului.

E de notat că, atunci când lampa se aprindea și se stingea, arătătorul dela mâna Eusapiei, se mișca încet în mâna celor ce o țineau.

Intr'o seară un chip de om se văzu rezemându-se de umărul unui asistent, iar altădată o mandolină veni — așa din senin — și cântă singurică.

Eusapia a provocat și apariții de fantome.

„Eram la Genua, scrie Lombroso, în 1852, când în semiobscuritatea camerei, luminată în roșu, văzui deslipin-

du-se din partea silueta mamei mele, care era moartă. Ea făcu înconjurul mesei, ajunse la mine și îmi surâse.

După rugămintea mea, ea mai înconjură odată masa și apoi dispăru.

În timpul acesta Eusapia era ținută de doi asistenți.

Mama mai apăru încă, mai puțin clar, dar trimitându-mi sărutări și vorbindu-mi în alte opt ședințe din 1906 și 1907”.

Vom continua cu povestirea fenomenelor, rămânând ca în urmă să dăm și explicarea lor necesară.

„Cumpănește călea, pe care calcă piciorul“ (Probele lui Solomon 4.26).

Chiromanția

I

Popoarele vechi s'au încercat să explice întâmplările vieții după liniile curioase ce se află în palma fiecărui om; iar credința în aceste explicări a fost așa de puternică, încât a dobândit mulți partizani, silind autoritățile timpului, cari vedeau cu spaimă orice inovații în știință, să supună la casne și pe tâlcuitorii liniilor și pe acei cari primiau tâlmăcirile.

Această cetire în palmă se numește *chiromanție*.

Clasificându-se liniile, s'a dovedit că, ele sunt speciale fiecărui om și, dacă în unele privințe adevărul celit e dureros pentru prezinte, nu mai puțin e adevărat că un inteligent și cinstit tâlmăciu poate cunoaște și viitorul cuiva.

Poate n'ar trebui să știm ce ne aduce ziua de mâine; căci firile slabe se vor încovoia și mai mult în fața unei preziceri de amărăciuni. Datoria noastră însă, de a lupta în contra tuturor primejdiilor, ar ușura aflarea celor ce ne țin calea, putând astfel să ajutăm înfăptuirea celor bune și să ocolim pe cele rele. Dacă unii au puterea de a ceti gândurile cuiva, pentru ce n'ar înlesni și mâna această calitate și de a imagina în liniile lor trecutul și viitorul cuiva, mai ales că, feței îi putem pune o mască, pe când liniile palmei rămân aceleași.?

De altfel chiromanția, ca să aibe rezultate serioase, trebuie unită cu *cercetarea scrisului* și dacă se poate și cu a trăsăturilor feții.

Vom arăta mai jos, serioasele caracterizări generale, întru cât explicațiile amănunțite nu se pot da de cât în cercetarea aparte a fiecărei palme.

1. *Degetul cel mare* reprezintă rangul înalt, întrucât numai omul și maimuțele îl au.

Cu cât este mai mare, cu atâta omul este condus mai mult de sensibilitate și mai puțin de judecată.

Falanga de lângă unghie, mică=slăbiciune trupească și morală; când e mai mare decât cea alăturată= omul este asupritor.

Falanga a doua redusă=puțină deșteptăciune.

2. *Arătătorul* reprezintă situație și noroc.

Falanga întâia — lungă=îndemn spre chestiunile religioase.

Falanga întâia — scurtă=pornire spre scepticism și necredință.

Falanga a doua — lungă=ambliie.

Falanga a doua — scurtă=lipsă de energie.

Falanga a treia — lungă=dorință de stăpânire.

Falanga a treia — scurtă=blazare.

3. *Mijlociul* reprezintă marile întâmplări în viață.

Falanga întâia — lungă=tristețe, înțelepciune.

Falanga întâia — scurtă=resemnare.

Falanga a doua — lungă=aplecare spre științele pozitive.

Falanga a doua — scurtă=neîncredere.

Falanga a treia — lungă=sgârcenie.

Falanga a treia — scurtă=ori economie, ori risipă.

4. *Inelarul*, reprezintă gustul pentru artă și frumos.

Falanga întâia — lungă=dragoste pentru arte, predispoziții la singurătate.

Falanga întâia — scurtă=purtare simplă.

Falanga a doua — lungă=logică în viață, talent, original, dorința de a ajunge prin muncă.

Falanga a doua — scurtă=nevolnicie.

Falanga a treia — lungă=vanitate.

Falanga a treia — scurtă=nesucces.

5. *Degetul cel mic* reprezintă sociabilitatea.

Falanga întâia — lungă=iubirea de știință, elocvență.

Falanga întâia — scurtă=lene intelectuală.

Falanga a doua — lungă=meșteșug, comerț.

Falanga a doua — scurtă=cinste.

Falanga a treia — lungă=vicienie.

Falanga a treia — scurtă=bunătate până la prostie.
(Va urmă).

Manifestările telepatice ale muribunzilor

Prin *telepatie* se înțelege înștiințarea printr'o anumită senzație a unui fapt care se petrece la o distanță oarecare.

Exemple de atare natură se găsesc în vicața noastră zilnică. Ocupațiile însă multiple, cari ne târăsc în vârtejul lor și faptul că aceste cercetări n'au dobândit încă atenția cuvenită, fac ca fenomenele să treacă ca ceva obișnuit.

Multiplicitatea lor face ca să fie arătate într'o anumită ordine.

Vom arăta acuma *manifestări telepatice ale muribunzilor*.

Alphonse Berget, doctor în științe și preparator la Laboratorul de fizică al Sorbonei, a comunicat lui Camille Flammarion, următorul fenomen întâmplat în familia sa.

„Mama — povestește Berget — avea ca prietenă de copilărie — pe o fată, Amelia M....., nepoata unui colonel, oarbă din naștere, și cu care ea deseori cânta. Când Amelia s'a făcut mare, a intrat într'o mănăstire din Strassburg, unde s'a călugărit. La început cele două prietene și-au scris mai des; cu vremea însă, corespondența s'a rărit și apoi — cum se întâmplă de obicei — a încetat cu totul.

Intr'o zi mama, pe când intra în salon, scoase un țipăt puternic și căzu jos, spunând:

„E grozav! A murit Amelia. Am auzit-o chiar acum cântând, așa cum cântă un om care se stinge din vicață.

Și mama leșină.

După o jumătate de oră, o telegramă trimisă de superioara mănăstirei, le anunță că Amelia e pe patul de moarte.

Bunicul meu dădu fuga la gară, sări în tren și când ajunse, află că prietena din copilărie a mamei se stinsese la ora trei, exact atunci când mama a avut criza de nervi.

Faptul mi-a fost povestit de mama, de bunica mea, de tatăl meu și de alte rude, cari au fost martori oculari ai acestei întâmplări”.

Numele lui A. Berget este o garanție de adevăr în aceasta. (Va urma)

MIȘCAREA OCULTĂ

Ca organizări de cercetări oculte în țară la noi, avem: Cercul teozofic *Frăția* din București.

Alcătuit acum trei ani, el a dus o activitate rodnică, ținându-și ședințele cu multă regularitate și căldură în casele unora din membrii săi.

Prezidentă Cercului e d-șoara Fany Seculici, Calea Dorobanților 4, București, iar agentul prezidențial, care face legătura cu Adyar este d-nul E. F. D. Bertram-Ploești.

Până dăunăzi Cercul depindea de Secretariatul general din Franța. Acum însă are legătura directă cu izvorul luminei teozofice — Adyar (India).

Membrii al Cercului poate fi oricine, în urma recomandării a doi membri. Minorii pot fi introduși de către părinții lor.

Cercul e condus de un biuro, are un început de bibliotecă, iar cotizația anuală e de 100 lei.

Grupuri teozofice mai sunt la Turda, Chișinău, Sinaia și alte centre din țară.

Spre a fi membru nu se cere de căl aderarea la scopul cercului, adică *frăția universală* fără deosebire de rasă, crez și sex.

Cercul desvoltă studiul religiilor comparate, al filozofiei și științei — și caută cercetarea legilor necunoscute ale firii și puterile încă nedesvoltate în om.

Ca cercetări spiritiste cunoaștem:

Experiențele cari se fac în casa D-nei E. Petrescu — Eminescu 3, București.

CUPRINSUL No. 1

	Pag.
1. Primul cuvânt	1
2. Crezul ocultistului	2
3. Ce este teozofia	3
4. Magia.	6
5. Sfinxul	8
6. Cum văd Talmudiștii pe Iisus	9
7. Spiritismul.	10
8. Chiromanția	13
9. Manifestările telepatice ale muribunzilor.	15
10. Mișcarea ocultă	16